

กฎหมายของ พระเจ้า สำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน \(หน้านี้\)](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซาร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

สิ่งที่พระบัญญัติทรงกำหนดไว้จริง ๆ

ในบรรดาบทบัญญัติทั้งหมดที่ประทานแก่อิสราเอล ไม่มีบทใดถูกอธิบายไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนเท่ากับเรื่องการถวายเครื่องบูชา พระเจ้าทรงระบุทุกรายละเอียด: ชนิดของสัตว์ อายุ สภาพ วิธีจัดการโลหิต ตำแหน่งของแท่นบูชา บทบาทของปุโรหิต และแม้แต่เครื่องแต่งกายที่สวมใส่ระหว่างการปรนนิบัติเครื่องบูชาทุกประเภท — เครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาแก้ผิด เครื่องบูชาสันติสุข และเครื่องบูชาประจำวัน — ล้วนเป็นไปตามแบบแผนที่มาจากพระเจ้า ซึ่งไม่เปิดช่องให้ความคิดสร้างสรรค์ส่วนบุคคลหรือการตีความทางเลือกใด ๆ “ปุโรหิตจะต้องทำเช่นนี้... แท่นบูชาต้องอยู่ตรงนี้... โลหิตต้องถูกวางไว้ตรงนั้น...” พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นระบบของการเชื่อฟังอย่างแม่นยำ ไม่ใช่ข้อเสนอแนะที่สามารถดัดแปลงได้

การถวายเครื่องบูชาไม่เคยเป็นเพียง “การฆ่าสัตว์ถวายแด่พระเจ้า” แต่เป็นการกระทำศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องกระทำเฉพาะในลานพระวิหารเท่านั้น (เลวีนิติ 17:3-5; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-6; 12:11-14) โดย

ปุโรหิตที่ได้รับการถวายจากเชื้อสายของอาโรนเท่านั้น (อพยพ 28:1; 29:9; เลวีนิติ 1:5; กันดารวิถี 18:7) และต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขของความบริสุทธิ์ตามพิธีกรรม (เลวีนิติ 7:19-21; 22:2-6) ผู้นำนมัสการไม่ได้เลือกสถานที่เอง ไม่ได้เลือกผู้ประกอบพิธีเอง และไม่ได้ตัดสินใจเองว่าโลหิตจะถูกจัดการอย่างไรหรือวางไว้ที่ใด ระบบทั้งหมดนี้เป็นการออกแบบของพระเจ้า และการเชื่อฟังหมายถึงการเคารพทุกรายละเอียดของการออกแบบนั้น (อพยพ 25:40; 26:30; เลวีนิติ 10:1-3; เฉลยธรรมบัญญัติ 12:32)

อิสราเอลเชื่อฟังบทบัญญัติเหล่านี้อย่างไรในอดีต

เมื่อพระวิหารยังคงตั้งอยู่ อิสราเอลได้เชื่อฟังบทบัญญัติเหล่านี้อย่างเคร่งครัดตามที่ทรงบัญชา คนรุ่นของโมเสส โยชูวา ซามูเอล ซาโลมอน เฮเซคียาห์ โยสิยาห์ เอสรา และเนหะมีย์ ต่างเข้าเฝ้าพระเจ้าผ่านเครื่องบูชาที่พระองค์ทรงตั้งขึ้นเอง ไม่มีใครแทนที่แท่นบูชา ไม่มีใครดัดแปลงพิธีกรรมใหม่ และไม่มีใครถวายเครื่องบูชาในบ้านหรือในการชุมนุมท้องถิ่น แม้แต่กษัตริย์ — ผู้มีอำนาจสูง — ก็ถูกห้ามไม่ให้ปฏิบัติหน้าที่ที่สงวนไว้สำหรับปุโรหิต

พระคัมภีร์แสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า เมื่อใดก็ตามที่อิสราเอลพยายามเปลี่ยนแปลงระบบนี้ — โดยถวายเครื่องบูชาในสถานที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือปล่อยให้ผู้ที่ไม่ใช่ปุโรหิตจัดการหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์ — พระเจ้าทรงปฏิเสธการนมัสการของพวกเขา และบ่อยครั้งทรงนำการพิพากษามา (1 ซามูเอล 13:8-14; 2 พงศาวดาร 26:16-21) ความเชื่อสัตย์หมายถึงการทำตามสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้อย่างแม่นยำในสถานที่ที่พระองค์ทรงเลือก ผ่านผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้ง

เหตุใดบทบัญญัติเหล่านี้จึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

หลังจากการทำลายพระวิหารในปี ค.ศ. 70 โดยชาวโรมัน ระบบการถวายเครื่องบูชาทั้งหมดก็กลายเป็นสิ่งที่ไม่อาจปฏิบัติได้ ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงยกเลิก แต่เพราะโครงสร้างที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อการเชื่อฟังบทบัญญัติเหล่านี้ไม่มีอยู่อีกต่อไป ไม่มีพระวิหาร ไม่มีแท่นบูชา ไม่มีสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ไม่มีระบบปุโรหิตที่ได้รับการถวาย ไม่มีระบบความบริสุทธิ์ที่ถูกกำหนดไว้ และไม่มีสถานที่ใดบนแผ่นดินโลกที่ได้รับอนุญาตให้นำโลหิตของเครื่องบูชาเข้าเฝ้าพระเจ้า

เมื่อขาดองค์ประกอบเหล่านี้ ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่า “ทำให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้” หรือ “รักษาเจตนารมณ์ของพระบัญญัติ” การเชื่อฟังต้องการเงื่อนไขที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ และเมื่อเงื่อนไขเหล่านั้นไม่อยู่ การเชื่อฟังก็เป็นไปไม่ได้ — ไม่ใช่เพราะเราไม่เต็มใจ แต่เพราะพระเจ้าเองทรงนำเครื่องมือที่จำเป็นออกไปแล้ว

สิ่งที่ดาเนียลพยากรณ์เกี่ยวกับการหยุดของเครื่องบูชา

พระคัมภีร์เองได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าว่าเครื่องบูชาจะยุติลง — ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงยกเลิก แต่เพราะพระวิหารจะถูกทำลาย ดาเนียลเขียนว่า “เครื่องบูชาและเครื่องบรรณาการจะยุติลง” (ดาเนียล 9:27) แต่เขาอธิบายสาเหตุไว้ชัดเจน คือเมืองและสถานศักดิ์สิทธิ์จะถูกทำลายโดยกองกำลังที่เป็นศัตรู (ดาเนียล 9:26) ในดาเนียล 12:11 ผู้เผยพระวจนะกล่าวอีกครั้งว่าเครื่องบูชาประจำวันจะถูก “นำออกไป” ซึ่งเป็นถ้อยคำที่อธิบายการถูกนำออกโดยความรุนแรงและความพินาศ ไม่ใช่การยกเลิกกฎหมาย ไม่มีสิ่งใดในดาเนียลที่บ่งชี้ว่าพระเจ้าเปลี่ยนบทบัญญัติของพระองค์ เครื่องบูชายุติลงเพราะพระวิหารถูกทำให้รกร้าง ตามที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้อย่างแม่นยำ นี่เป็นการยืนยันว่าพระบัญญัติยังคงไม่เปลี่ยนแปลง มีเพียงสถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้สำหรับการเชื้อฟุ้งเท่านั้นที่ถูกนำออกไป

ความผิดพลาดของเครื่องบูชาเชิงสัญลักษณ์หรือที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น

กลุ่มเมสสียาห์จำนวนมากพยายามสร้างบางส่วนของระบบการถวายเครื่องบูชาขึ้นมาใหม่ในเชิงสัญลักษณ์ พวกเขาจัดมื่อปัสกาและเรียกมันว่า “เครื่องบูชา” พวกเขาเผาเครื่องหอมในการชุมนุม พวกเขาจำลองพิธีกรรม โบกของถวาย และอ้างว่า “ให้เกียรติโตร่าห์” ผ่านการแสดงเชิงละคร บางกลุ่มสร้างคำสอนอย่าง “เครื่องบูชาเชิงพยากรณ์” “เครื่องบูชาทางจิตวิญญาณ” หรือ “การซ่อมสำหรับพระวิหารในอนาคต” การปฏิบัติเหล่านี้ให้ความรู้สึกเคร่งศาสนา แต่ไม่ใช่การเชื้อฟุ้ง — เป็นเพียงสิ่งประดิษฐ์

พระเจ้าไม่เคยทรงขอเครื่องบูชาเชิงสัญลักษณ์ พระองค์ไม่เคยทรงยอมรับสิ่งทดแทนที่มาจากจินตนาการของมนุษย์ และพระองค์ไม่ได้รับพระเกียรติเมื่อผู้คนพยายามปฏิบัตินอกพระวิหารในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาให้ทำเฉพาะภายในพระวิหาร การเลียนแบบบทบัญญัติเหล่านี้โดยไม่มีพระวิหารไม่ใช่ความซื่อสัตย์ แต่คือการไม่ใส่ใจต่อความแม่นยำที่พระเจ้าใช้เมื่อทรงสถาปนาบทบัญญัติเหล่านี้

เครื่องบูชายังคงรอคอยพระวิหารที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงฟื้นฟูได้

ระบบการถวายเครื่องบูชาไม่ได้หายไป ไม่ได้ถูกยกเลิก และไม่ได้ถูกแทนที่ด้วยการกระทำเชิงสัญลักษณ์หรืออุปมาเชิงจิตวิญญาณที่มนุษย์คิดขึ้น ไม่มีสิ่งใดในพระบัญญัติ ในบรรดาผู้เผยพระวจนะ หรือในถ้อยคำของพระเยซูที่ประกาศว่าบทบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องบูชาได้สิ้นสุดลง พระเยซูทรงยืนยันถึงความเป็นนิรันดร์ของพระบัญญัติทุกส่วน โดยตรัสว่าแม้แต่เส้นเล็กที่สุดของอักษรก็绝不会สูญไปจนกว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านพ้นไป (มัทธิว 5:17-18) สวรรค์และแผ่นดินโลกยังคงอยู่ ดังนั้นบทบัญญัติก็ยังคงอยู่

ตลอดพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าทรงสัญญาซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าพันธสัญญาของพระองค์กับระบบปุโรหิตของอาโรนเป็น “พันธสัญญานิรันดร์” (อพยพ 29:9; กันดารวิถี 25:13) พระบัญญัติเรียกข้อกำหนดเรื่องเครื่องบูชาว่า “กฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของพวกท่าน” (เช่น เลวีนิติ 16:34; 23:14; 23:21; 23:31; 23:41) ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะคนใดประกาศถึงการสิ้นสุดของบทบัญญัติเหล่านี้ ตรงกันข้าม ผู้เผย

พระวจนะกล่าวถึงอนาคตที่บรรดาประชาชาติจะให้เกียรติพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพระนิเวศของพระองค์จะเป็น “เรือนอธิษฐานสำหรับทุกประชาชาติ” (อิสยาห์ 56:7) ซึ่งเป็นข้อเดียวกับที่พระเยซูทรงอ้างเพื่อปกป้องความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหาร (มาระโก 11:17) พระเยซูไม่ได้ทรงอ้างข้อนี้เพื่อบอกว่าพระวิหารจะสิ้นสุดลง แต่เพื่อประณามผู้ที่ทำให้พระวิหารเสื่อมเสีย

เนื่องจากพระบัญญัติไม่เคยยกเลิกเครื่องบูชา พระเยซูไม่เคยยกเลิก และผู้เผยพระวจนะไม่เคยสอนให้ยกเลิก เราจึงสรุปได้เพียงสิ่งที่พระคัมภีร์อนุญาต: บทบัญญัติเหล่านี้ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของพระบัญญัตินิรันดร์ของพระเจ้า และไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน เพียงเพราะองค์ประกอบที่พระเจ้าเองทรงกำหนดไว้ — พระวิหาร ระบบปุโรหิต แท่นบูชา และระบบความบริสุทธิ์ — ไม่ได้มีอยู่

จนกว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูสิ่งที่พระองค์เองทรงนำออกไป ท่าทีที่ถูกต้องคือความถ่อมใจ — ไม่ใช่การเลียนแบบ เราไม่พยายามสร้างสิ่งที่พระเจ้าทรงระงับไว้ขึ้นมาใหม่ เราไม่ย้ายแท่นบูชา ไม่เปลี่ยนสถานที่ ไม่ดัดแปลงพิธีกรรม และไม่ประดิษฐ์รูปแบบเชิงสัญลักษณ์ เราน้อมรับพระบัญญัติ เคารพความสมบูรณ์ของพระบัญญัติ และปฏิเสธที่จะเพิ่มหรือลดจากสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:2) สิ่งใดน้อยกว่านี้คือการเชื่อฟังเพียงบางส่วน และการเชื่อฟังเพียงบางส่วนก็คือการไม่เชื่อฟัง